

תלמודו בידו

יכמות

דף סח עמוד ב

א] מה נלמד מן "וכל זר לא יאכל קדש" ?

ב] בת כהן שנשאת לישראל ומת בעלה ואין לה זרע, האם מותרת לאכול מחזה ושוק של בית אביה ?

ג] אשה שנבעלה לחייבי לאווין, האם נפסלה לתרומה ומניין ?

ד] אשה שנבעלה לחייבי לאווין, האם נפסלה לכהונה ומניין ?

ה] מניין שאין קידושי עבד כנעני וגוי תופסים ?

א] שזר אסור לאכול תרומה, אך אין איסור על אונן לאכול תרומה.

ב] אסורה לאכול בחזה ושוק הניתנים לכהנים מקדשים קלים וואף שאכלה קודם שנשאהו. שנאמר "בתרומת הקדשים לא תאכל", ודרשו לא תאכל במורם מן הקדשים.

ג] בת כהן: פסולה. שנאמר "ובת כהן כי תהיה לאיש זר, בתרומת קדשים לא תאכל". לוייה וישראלית: פסולה. לר' עקיבא נלמד מייתור הוי"ו. לחכמים מייתור "ובת כהן". אך אין ללמוד מבת כהן שנפסלת, שיתכן שזהו משום שגופה קדושה.

- אין לומר שרק חייבי כריתות פוסלים אשה בכיאתם. שהרי נאמר "תהיה" ולשון קידושין, שמשמעו שנבעלה למי שיש לו בה קידושין.

ד] פסולה. שאם גרושה המותרת בתרומה אסורה להינשא לכהן, זו שנבעלה לחייבי לאווין שאסורה בתרומה, אינו דין שפסולה להינשא לכהן.

ואף יש אזהרת לאו על זה. שאין זה קל וחומר אלא גילוי מילתא, שכשפסלה הכתוב אשה לתרומה מחמת פגימה בקדושתה, פסלה לגמרי מן הכהונה.

ה] עבד: שהקישתו התורה לחמור, שנאמר "שבו לכם פה עם החמור", עם הדומה לחמור. גוי: לרש"י, שנאמר "אשת רעהו", פרט לאשת גוי שאין להם אישות על ידי קידושין. לשאלתות, "בעולת בעל" יש להם, אבל חופה וקידושין אין להם.